

Sygn. akt II CSK 448/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa [...] w K. obecnie [...] "K." w R.
przeciwko J. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ §1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżący, powołując się na wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego, ograniczył się do ogólnego zarysowania problemu „zakresu swobody uprawnionego do określenia terminu płatności weksla”, nie wskazując, w jaki sposób ten problem wiąże się ze sprawą, ani też, dlaczego od niego zależy jej rozwiązanie. Ponadto pozwany nie przedstawił własnej próby prawidłowej interpretacji zaproponowanego zagadnienia.

W odniesieniu do drugiej przesłanki, przyjęcia skargi do rozpoznania, tj. jej oczywistej zasadności, należy podkreślić, iż przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiście naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby

dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.). Skarżący nie wskazał jednak przepisów prawa, których naruszenie miałyby skutkować oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, nie wskazał też, na czym ta oczywista zasadność miałyby polegać.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).